

Vzpomínka na budoucnost

Když propustili Martinu s Pavlou po sedmnácti letech z vězení, budoucnost již nebyla tím, čím bývala. Jejich představy, zkrácené romány z knihovny opavské věznice, vypadaly úplně jinak, než odehrávající se futuristická realita, do které byly za vzorné chování vpuštěny. Ne snad, že by tímto mladým ženám protekl za vysokými zdmi život mezi prsty, ~~vlak~~ hyperloop jím ale ujel. Cítily se jako váleční veteráni navrátilí se z hrůz bojových front do běžného civilního života, kde již neměly šanci na plnohodnotné zažítí.

Dopravní prostředí, připomínající zmenšené létající moduly ze Star Wars, se vznášely nad liduprázdnými ulicemi. Nostalgický zvuk spalovacího motoru chrlily alespoň ze svých výkonných audio systémů, aby zakamuflovaly fakt, že to byly jinak úplně tiché, bezcharakterní, stoprocentně ekologické, skleněné, samořídící kapky. Jejich knižní smůl ovládat pouze schválený autopilotní software, nikoli člověk. Riziko pochybení lidského faktoru u pilotování aerovozidel bylo nepřípustně vysoké. Řídit staré známé auto s benzinovým motorem, ba pouze na pár minut a jedině na speciálním uzavřeném okruhu, byl adrenalinový zážitek nejvyššího kalibru, nedoporučující se psychicky slabším jedincům a kardiakům.

Sex? Ta pradávná zábava pro hloupých homo sapiens sapiens, pro které se šířilo celé spektrum bakterií, včetně těch přenosnějších smrtelných nemoce? Přínos. Klonování a digitální reprodukce se staly plnohodnotnou náhradou té barbarsky neurvalé kratochvíle. Lidé se mohli poprvé v historii v nově vznešenějším koněkovi, než odpornému přenosu bakterií a virů z jednoho těla do druhého.

Tiskuté knihy, na které si věžal i Martina s Pavlou vytvořily závislost, se dochovaly pouze v muzeích a u sbíratelských fajnšmekrů. Jejich přejímání dokonce koupě nepřicházely v úvahu. Mezinárodní odbornou komisí pečlivě vybrané kousky, ze společensky přijatelné historické literatury, byly převedeny do audia. Zbytek byl zničen. Nová tvorba, procházející přísnou cenzurou v zájmu zachování politické vyváženosti a genderové korektnosti, vycházela pouze v již zmínovaných audio formátech. Lidem to šetřilo čas a mohli poslouchat dvě knihy najednou, v každém uchu jinou. Efektivita tak "pro teného" času dosahovala úplně jiného stupně než pro zastaralém způsobem etby. A přínos z knížky? Ne, na takové výmysly se už dávno nehrálo. Produktivita, efektivita, rychlost a účelnost. O nic jiného nešlo. „Pokrok za nás nikdo jiný neudělá,“ znělo motivací heslo lídrů společnosti. Marnit čas tím, za účelem přínosku byl do nebe volající nesmysl. A protizákonné jednání, hlavně teda.

Díky rozvoji elektromobilového, elektroaviatického a elektrologického průmyslu se z české republiky stal nový Kuvajt. Naleziště lithia v Krušných horách, zejména pak v okolí Cínovce, tvořící až 10% celosvětových zásob této "baterkové ropy", měla udělat z naší kotliny bohatý, ekonomickým tryskem rostoucí stát. Teoreticky, že jo. Prakticky to bylo docela jinak. Katarští šejkové věle se svým osvětleným Emírem z přelomu tisíciletí se bohužel nestali vzorem našim politicko-tunelářským expertům, jak využít bohatství z omezených přírodních

zdroj pro blaho své země. Lithiový boom se tak dotkl jen hrstky nenažraných kravatonosí sedících u vládního koryta.

Spelidnou planetou pomáhaly megalomanské vesmírné projekty. Jednak první úspěšné kolonie na Marse, zejména pak ale mohutný trh s nemovitostmi na úspěšně osídleném Marsu. Inovativní aplikace startupových podnikatelů dokonce nabízely krátkodobé pronájmy bytových i nebytových prostor na meteoritech míjejících planetu Zemi.

Voda nepokrývala dvacetiny zemského povrchu, nýbrž celé tři čtvrtiny. Osídlování jiných planet a dalších objektů z blízkého vesmíru bylo však tak komerčně úspěšné, že na bádání v hlubinách oceánů a poznávání naší vlastní planety nebylo ani pomyšlení. Zkoumání vlastního píska nebylo natolik sexy, aby přilákalo investory. A lidská činnost bez přísunu financí byla zhruba stejně funkční jako produkce bez probíhající fotosyntézy.

Nadřásový výrok Benjamína Franklina: "Nic na tomto světě nemůže být považováno za jisté, až na smrt a daně," jenž mla Martina vytetovaný na zjizvených zádech, spadl do kategorie novodobých nesmyslů. Vládami ovládaný drogový byznys a obchod se zbraněmi se staly postupem času tak výnosnou záležitostí, že už nebylo nutné vybírat daně. Většina lidu, pro kterou znamenaly ušetřené peníze na poplatcích dostatečnou motivaci nevidět ty jiné zdroje vládních rozpočtů, spokojeně srkala levné pivo. A smrt? Tým genetických inženýrů zabývajících se nesmrtelnými medúzami byl blízko k převratnému objevu. Jím vyvíjené mutační úpravy genetického DNA, umožňující funkci dokonalé regenerace buněk, již byly v testovací beta verzi. Gilgameš by byl uml.

Snad nejhorším zjištěním pro napravené v ženách byl nový světový jazyk. Esperanto, s kterým Liga Spojených Národů počala po první světové válce, se podařilo nekompromisně navrátit do všech světových koutů a stal se jedinou povolenou dorozumívací řečí. Všude a pro všechny. Dokonalá unifikace a sjednocení. Veškeré chyby a nedostatky, způsobující rozmanitost v podobě dialektů, nářečí, tradic, jedinečností, originalit odlišných kultur a s tím spojená další historická dilemata z dob dávno minulých, byly z brutální úspěšností vygumovány z evropských paměťových úložišť i z lidských mozků. Zánik všech starých jazyků byl o to lehčím projektem, o kolik méně se mluva, jako prostředek komunikace mezi lidmi, používala. Zadeležitější stupeň gramotnosti byl považován esperantský kódovací jazyk, vyvinutý na základech již nepoužívané Javy. Spontánní lumpárny, obyčejný pokec s kamarády a jiné podobně neefektivní sociální interakce se totiž přesunuly do virtuální reality. Vlastnoručně naprogramovaná videa si lidé vyměňovali v reálném světě stejně, jako na sebe za starých časů poklokovali dle na dvorku, když utuli domů. Virtuální kontakt s okolím probíhal klidně i napříč kontinenty, zatímco nikdo nemusel opustit pohodlí svého domova. A to mluví nejočekávanější plody poítačové revoluce teprve přijít.

Největší teroristicko-zločinecká organizace světa se stala stále stejné všeobecné přízni i po téměř dvou dekádách izolace ve vězeňském zařízení. „Jak to ta církev sakra dělá?“ Nechápal ani jedna ze dvou omilostněných žen.

Panem et circenses, neboli chléb a hry. Vládnoucí přístup, který dosáhl úplně nových rozměrů, než za císařem upadajícího římského impéria, kdy byl poprvé aplikován. Rostlinná ani živočišná strava se již k běžnému člověku nedostávala, natož pak klasický chléb, že jo. Chemické náhražky dělaly stejné jídlo hezčí, chutnější a dle sponzorovaných vědeckých studií dokonce pro lidský organismus prospěšnější. V ději z vědeckých laboratoří přece znali lidské potřeby lépe než nějaká nadpřirozená síla, které se kdysi bálo. No a hry? Rychleji, výš a silněji na druhou. Sportovci byli dokonalým produktem biologicko-robotických pokusů. Nebyli vychováni kluby, nýbrž designováni a modifikováni jejich majiteli, globálními sportovními značkami. Farmaceutičtí giganti, zaměřující svůj vývoj na podporu prostředí, pomáhaly sportovním klubům být, díky těm nadpřirozeným schopnostem nadpřirozených atletů, epická. Komiksové superhrdinové hrdé.

Umění jako takové bylo nahrazeno infantilní zábavou, u níž nemusel nikdo přemýšlet. Ani konzument, ani tvůrce. Světové špičky v tomto odvětví byly výhradně z řad náctiletých youtuberských celebrit. Nikdo jiný nedokázal produkovat obsah dostatečně povrchní, aby nadchl v těší masu zdegenerovaného publika. Počet zhlédnutí a lajků byl jediným měřitelným ukazatelem jejich úspěchu.

Dobrovolný výdej všech osobních údajů a citlivých informací do veřejné databáze CIA, nesoucí populistický název facebook, se stal povinností. Osobní profil, vyexportovaný do mikroipovsteleného podkříží na pravém zápěstí, sloužil jako obanský průkaz. Funkci sledovacího zařízení ip nezastával, vlnila většina lidí.

Nový volební systém, futurokracie 2.1, nepřekládal hlasu každého jednotlivého občana stejnou váhu, přepočítával ho tajným algoritmickým vzorcem. Vydalo se, že nějakým způsobem zohledňoval sociální dopad daného jedince, jeho životní zkušenosti a IQ. Spekulovalo se, že program pro tyto účely vycházel z kvantity a kvality facebookových přátel, vku daného člověka a jeho výsledků v každoročních srovnávacích testech. Jaké přesné matematické úkony potom s výše zmíněnými hodnotami software prováděl, aby určil výsledný koeficient síly hlasu daného občana, nikdo nevěděl. Program uměl sám sebe kalibrovat, vylepšovat a aktualizovat dle spokojenosti voličů po každých uplynulých volbách. Tento plně automatizovaný algoritmický zázrak dodával neotesitelnou jistotu zvolení těch správných lídrů na všechna vlivná místa.

Peníze, dávno nekryté zlatem, se z fyzických bankovek zkonvertovaly do virtuální reality. Nekonrolovatelně je vytvářela a do oběhu nahrávala centrální světová banka, nebýt jí bylo třeba více a více. Ekonomické poučky, třeba o inflaci, se ukázaly být liché. Z definice

nemohlo k inflaci dojít ani při nekonečném nadbytku peněz, jelikož k inflaci docházelo pouze při nedostatku hmotných statků a služeb. Tím však byl také nadbytek. Znehodnocení peněz tedy nehrozilo. Každý milion nových imaginárních bankovek znamenal milion nových reálných důvodů hnát se kupedu, pracovat a následně možnost kupovat milion dalších nepotřebných nesmyslů. Lidská honba za maximalismem byla základním pilířem rostoucí ekonomiky a akcelerátorem kýženého pokroku. Neustálé poměrování mezi lidmi navzájem a touha být tím nejbohatším byla výsoce ležité lidská vlastnost, nezbytná pro správný chod společnosti. Žilo se za účelem práce, pokroku, posunu lidstva vpřed. Kdo s tím nesouhlasil, zmizel.

Martina s Pavlou se nechtěly podílet na téhle novodobé mašinérii, chtěly vést normální život, jaký pamatovaly z dob nedávno minulých, z dob před výkonem trestu. Život na planetě Zemi se změnil k nepoznání během tak krátké chvíle. S horkým úšklebkem si vzpomněly na poselství z jednoho vizionářského asopisu, který se jim dostal do rukou v žaláři: „Zmny se nikdy v historii neodehrávaly tak rychle jako dnes a již nikdy se nebudou odehrávat tak pomalu.“ Zdánlivý protimluv jim teledokonale dával smysl. Bohužel.

Z literárních děl pojednávajících o deštném pralese Jižní Ameriky věděly o existenci domorodých kmenů, které v těchto nehostinných podmínkách vegetovaly. Takzvaní nekontaktovaní lidé tam v divoké amazonské džungli žili v harmonii s přírodou, bez jakéhokoli kontaktu s okolním světem. Jestli je lidé nevyhubili nebo nekontaktovali, což by bylo jedno a totéž, možná tam tak žijí dodnes. Tyto izolované kultury představovaly jedinou možnou životní cestu a filozofii, na kterou se byly ochotny Martina s Pavlou vydat.

Ze souasných lidských hodnot bylo i jim, kriminálním recidivistkám, špatně. Místo jakékoli úcty k ultra moderní civilizaci se rozhodly pro návrat ke kořenům, půjdou po stopách indiánů. A kolik na ně vysokými zdmi v zemi nikdo nečekal, pár starých známých venku přece jenom měly. Ti všichni jejich plán, kupodivu, nepovažovali za šílený. Dva jejich nejbližší kamarádi se dokonce vyslovili, že by rádi jeli s nimi. „Jenže nejde to. Musíme vydělávat, musíme chodit do práce, musíme se podílet na pokroku. Vypadnout na delší dobu si prostě nemůžeme dovolit.“

Jejich výmluvy až nápadně připomínaly příběh o vařící se žáby, který s patřnou pompézností přednášel na předání každý kou, jak si nkteí samozvaní rádoby psychologové v té době íkali. Tedy, že žába vyskočí z vody, která je horká, je-li do ní vhozená. Nicméně ta samá žába, vhozená do vody vlažné, nevyskočí, je-li voda zahřívána postupně. Jak si na zvyšující se teplotu pomalu zvyká, stíhá se adaptovat a zůstane v ní tak dlouho, až se uvaří. Analogie s žábou je prachsprostý nesmysl. Za to jiný příběh, který si mezi sebou vyprávějí možná právě žáby, o lidech dychtících se za stále většího bohatstvím, až z toho zapomenou žít, je krutě pravdivý.

Pavla s Martinou navíc nejedou na výlet ani za dobrodružstvím. Pavla s Martinou se jednoduše chtějí vrátit o stovky let zpět a tam začít normální život. V souladu s přírodou, selským rozumem a s opravdovou svobodou. Daleko od moderní navoněné společnosti, daleko od Potemkinových vesnic plných peněz z otročených lidí.

Vydaly se tedy do neprostupných pralesů hledat zapomenutou přírodní krásu a prostý smysluplný život. Kde konily turisticky známé příští stezky vedoucí na Machu Picchu v peruánských Andách, tam začínala jejich pouť za novým životem.

Nejstarší možná životní cesta jim připínášela jednu jedinou každodenní starost. Přezít. Poprvé po dlouhých letech si začínaly vážit daru, který kdysi dostaly. Života. Cítily, že se staly součástí něčeho většího. Tím něčím nebyla společnost, za kterou se stydí. Tím něčím byla příroda, ze které vzešly a do které patří.

Příroda je jako Jekyll a Hyde. Umí být romanticky krásná, jindy zas nemilosrdně krutá. Přestože byly obě dvě, později už divošky, zoceleny kriminálem a bez větších problémů se o sebe dokázaly v divočině postarat, na jednu ultimátní lidskou vlastnost, nutnou k přežití, zapoměly. Shlukování se do smeček. Jelikož nevyvinuly větší snahu změnit digitálně nalajnovaný osud svých kamarádek a přesvědčit je ke společné životní cestě, podílely tím vtevírající i sami sobě. Jakmile se osamocené dvě mladé ženy ocitly v teritoriu vyhládlých kočovných šelem, pyramida potravního řetězce rozhodla jasně.